

סיוסה של אגרת בית הדין בקהיר העתיקה אל מצמון בענין עזבונו של חלפון בן שמריה הלוי בן גמיהר, שטבע בנמלה של עדן.

הזמן 1134 - 1151.

חלק ד

מסמכים בנוגע לאנשים שטבעו בים ושמצמון, "פקיד הסחרים" של עדן ובמקרה אחד גם בנו חלפון, טפלו בעזבונם.

U.L.C T.S. 13 J 8 fol. 17

פורסם ע"י שמחה אסף, "קשרים בין מצרים לעדן במאה הי"ב לספירת הנוצרים", ידיעות החברה לחקירת ארץ-ישראל ועתיקותיה י"ב (ירושלם תש"ו) 116 - 119.

דף בודד של נייר חום-בהיר שנגזר בצורה בלתי מסודרת. אורכו 28,5 ס"מ, רוחבו הממוצע 20,5 ס"מ. בקצה העליון חסר הרווח ^{הרביל} בין שפה הנייר לשורה הראשונה ובקצה ההחזון נשאר מקום ריק כנגד 8 שורות לערך. במקומות הרבה יש הוספות בין השיטין. כל אלו הם סימנים חיצוניים לעובדה שהסופר החכוון מראש לכתוב סיוסה ולא מסמך ממשי. לכך יש גם הוכחות פנימיות: במקום לקרוא את שלושת העדים, שהעידו על האסון, בשמם, כל אחד מהם נקרא פלוני בן פלוני (ש' 16), במקום מליצות הנימוס באה המלה וכול' (ש' 31.6), והעיקר: חסרות החתימות. משום כך גם אין המה בדבר שמעשה ביה דין זה, שהיה יעוד להשלח אל עדן, נמצא בגניזה של קהיר.

צורת הכתב מיוחדת במינה ועשויה, עם החקדמות חקר הגניזה, להביא לידי זיהוי הכותב. האותיות סגלגלות ומאד סמוכות זו לזו ולעתים קרובות גם מחוברות או ע"י שילוב או ע"י תג שבקצה האות. קריאת הכתב קשה. משום כך לא יפלא, שבכמה מקומות שונה הנוסח הניתן כאן מזה שנדפס במאמר הנזכר לעיל.

אונעות
זעירות

האיש, שמתו ועזבונו מטמשים נושא מסמכנו, חלפון בר שמריה הלוי - עי' ש' 2 וש' 17 - כבר ידוע לנו ממס' 31, ש' 13 - 14, ושם, שולייס,